

# Жабка-мандрівниця

Жила собі на світі жабка-скрекотушка. Сиділа вона в болоті, ловила комарів та мошку, навесні голосно кумкала разом зі своїми подругами.

Однієї осінньої днини вона сиділа на гілці, що висунулася з води, та насолоджувалася теплим дрібним дощиком.





«Ох, яка сьогодні чудова мокра погода! — думала вона. — Яка це насолода — жити на світі!»

Раптом тонкий, свистячий, переривчастий звук пролунав у повітрі. Є така порода качок: коли вони летять, то їхні крила, розтинаючи повітря, начебто співають або, краще сказати, підсвистують. Ф'ю-ф'ю-ф'ю-ф'ю — лунає в повітрі, коли летить високо над вами зграя таких качок, а їх самих навіть і не видно: так вони високо летять. Цього разу качки, описавши півколо, спустилися й сіли саме в те болото, де жила жабка.



— Кря-кря! — сказала одна з них.—  
Летіти ще далеко, потрібно поїсти.

— Кря-кря! — сказала інша качка.—  
Уже холоднішає! Мерщій на південь! Мер-  
щій на південь!

І всі качки стали голосно крякати, по-  
годившись із нею.

— Пані качки,— наважилася заговори-  
ти жабка,— що таке південь, на який ви  
зібралися? Даруйте, що потурбувала.

І качки оточили жабку:

— Добре на півдні! Тепер там те-  
пло! Там є такі чудові теплі болота! Які  
там черв'яки! Добре на півдні!

Вони так кричали, що майже оглуши-  
ли жабку. Ледь-ледь вона переконала їх за-  
мовкнути й попросила одну з них, яка зда-  
валася їй найгладшою та найрозумнішою,  
пояснити, що таке південь. І коли та роз-  
повіла їй про південь, то жабка була в за-  
хваті, але насамкінець усе-таки запитала,  
бо була обережною:

— А чи багато там мошок і комарів?

— Цілі хмари! — відповідала качка.

— Ква! — сказала жабка й одразу ж по-  
дивилася, чи немає тут подруг, які могли б

почути її й засудити за кумкання восени. Вона вже ніяк не могла втриматися, щоб не квакнути хоч раз.

— Візьміть мене із собою!

— Оце так дивина! — вигукнула качка.— Як ми тебе візьмемо? У тебе немає крил.

— Дозвольте мені подумати якихось п'ять хвилин,— мовила жабка.— Я зараз повернуся, я, напевно, придумаю щось добре.

І вона стрибнула з гілки у воду, пірнула в баговиння й цілком зарилася в нього. П'ять хвилин минуло. Качки зібралися було летіти, як раптом із води, біля гілки, на якій сиділа жабка, з'явилася її мордочка. І вираз цієї мордочки був таким сяючим, як це могло бути лише в жабки.

— Я придумала! Я знайшла! — сказала вона.— Нехай дві з вас візьмуть у свої дзьоби лозинку, а я причеплюся за неї посередині. Ви летітимете, а я їхатиму. Треба тільки, щоб ви не крякали, а я не кумкала, і все буде чудово.

